

« Nr. 3 » « marts 2007 » « 154. årgang »

Den **etiske** udfordring

baptist.dk

Hvordan lyder den etiske fordring

[≡] Birger Lind [📷] Stine Frandsen

For en kristen har det altid været naturligt at lade etiske problemstillinger udmøntes i konkrete handlinger. Med vor tids globalisering og store videnskabelige og teknologiske landvindinger er spørgsmålene ikke blevet færre og lettere. baptist.dk har spurgt tre kristne om holdningen til hver sit overordnede og aktuelle emne, som vi til stadighed bliver stillet overfor:

Tove Videbæk er forhenværende MF-er, nu repræsentant i Bruxelles for Europæisk Evangelisk Alliances medlemmer og alliancer i 35 lande.

Er det nødvendigt og muligt at give et etisk modspil til den videnskabelige og teknologiske udvikling, som den sker i dag?

Nødvendigt? Ja, det er i allerhøjeste grad nødvendigt, fordi mange forskere vil gøre alt, hvad der er muligt. Samfundet og politikerne er simpelt hen nødt til at sætte rammer for, hvad forskerne kan eller må gøre.

Et eksempel: Med hensyn til stamceller ønsker de fleste forskere at kunne bruge stamceller fra menneskelige fosteranlæg eller embryoer. Det er etisk meget problematisk, for hvis man tager stamceller fra et lille fosteranlæg (et menneskeliv i dets allerførste stadier), så dør dette menneskeliv umiddelbart efter.

I nogle lande er forskerne begyndt at mikse stamceller fra dyr og mennesker,

så de kan skabe et menneskeligt dyr eller et dyrisk menneske. Lovgivning på dette område er i den grad nødvendig. Men man er helt bagefter.

Er det overhovedet muligt at give et etisk modspil til det her?

Ja, absolut. Nogle videnskabsmænd og forskere er selv optaget af den etiske vinkel. Filosoffer, teologer og almindelige mennesker kan tage stilling på baggrund af deres viden og give modspil til forskningen.

Kirsten Wendell er socialdemokrat og leder af et stort flygtningearbejde i Baptistkirken Bornholm.

Globaliseringen er et faktum. Er det overhovedet muligt og nødvendigt at tage stilling til og øve en indsats over for de uretfærdigheder, vi får kendskab til?

Globaliseringen er i dag et faktum på godt og ondt. Verden er blevet mindre med det til følge, at vi hver dag får serveret alle

uligheder og overgreb lige ind i vores egne stuer. Jeg er et demokratisk indstillet menneske, og jeg bliver dybt berørt over alle de overgreb, der sker i forskellige dele af verden. Det gør mig gal, uheldig og efterlader mig med en følelse af magtesløshed.

På lokalt plan kan vi imidlertid yde en hjælp og støtte til de mange flygtninge, der kommer og banker på min og min mands dør i Rønne. Når det er en bror, søster, far og mor, der er udsat for overgreb, udtaget til tvangsarbejde, fængslet eller frigivet efter 12 års fængsel, går det virkelig til hjertet og berører os dybt. Vi kan også gøre en forskel ved at udøve hjælp til deres efterladte familier, som har en ufattelig hård hverdag.

På det politiske plan ser arbejdet med at få menneskeverdige tilstande indført for alle mennesker desværre ud til at have lange udsigter. Men for mig er det som kristen en forpligtelse at foretage konkrete handlinger som et resultat af ordene om at elske sin næste.

til os ?

Dorthe Bräuner Lind er cand. mag. og familierapeut og bor i Århus:

Er det nødvendigt som kirke at engagere sig i et velfærdssamfund som det danske?

Det danske samfund er stadig et bredt funderet velfærdssamfund. Vi har fx gode muligheder for at vælge en livsvej. Men der er mange, der har svært ved at vælge. En tredjedel af arbejdsstyrken skifter job hvert år, og efterhånden er det kun få, der kun tager en uddannelse. Det er et udtryk for, at vi lever i et velfærdssamfund. Men både som samfund og som kirke, som menighed og som enkeltpersoner, er der alligevel grund til at yde en hjælpende indsats. Der er i dag fx utroligt mange enlige mødre, som har svært ved at få økonomien til at slå til. De bør hjælpes. Men endnu mere er der behov på det relationelle plan. Ensomheden er fx en stor plage.

Som kristne har vi et særligt ansvar og en særlig forpligtelse til at hjælpe. Hvis

vi vil være Jesus lig, så er han forbilledet på at være omsorgsfuld og næstekærlig. Men vi tager ikke altid tid til det at være det – vi skal jo nå alle vores kristne arrangementer og kristne venner!! At være kirke og kristne er ikke blot noget, der foregår om søndagen og i en torsdagsgruppe. At være kristen er noget, man bør være på alle tidspunkter og i alle sammenhænge – det er også en etisk udfordring!

Marts 2007

2 Hvordan lyder den etiske fordring til os?

– interview om 3 etiske problemstillinger

Af Birger Lind

5 »Hvordan kan du være kristen? Så må du jo ikke ...«

– Leder

Af Hanne Kiel

6 Det grænsesprængende håb

– Kronik

Af Johannes Nissen

9 At prædike for børn 3

– boganmeldelse

Af Poul Asger Beck

10 Forandring kræves

– engelsk baptist øger opmærksomhed på menneskehandel

Af Simon Willer

12 Lille menighed med stort udsyn

– Kvinderne i Ingstrup laver socialt hjælpearbejde

Af Lola Skagen

14 Homoseksualitet i kristen sammenhæng

– SALT-teolog rejser vigtige spørgsmål til kirken

Af Roland Spjuth

16 Afsted, afsted som senior-voluntør

– præsentation af projekt »Ud i verden, ud med kirken«

Af Bente Jensen

18 Afrikas Stjerne

Månedens »blivitblivtil«

Af Jeppe Bruus

20 En skitse af det gode liv

– etikkens tre perspektiver

Af Bent Hylleberg

22 Verden er ikke vores tumleplads

– baptistpræst stiller skarpt på G8-målene

Af Allan Ibsen

24 Baptisternes Skoler har fået ny forstander

– portræt

Af Birger Lind

26 Tænk, hvis det kunne blive sådan

– en drøm om Kirkens ansvar for social retfærdighed

Af Rie Frilund Skårhøj

27 En kompleks problematik

– en jordemoders tanker om abortproblematikken

Af Lone Krogh Møller

28 Noget om godhed og træthed

– Henriks klumme

Af Henrik Kristiansen

Faste for Herren

Vi lever i en selvcentreret kultur. I dag hedder det ikke »Første maj«, men »Først mig! – selvudfoldelse før solidaritet. Det gælder også, når vi i denne fastetid tænker over, hvad faste er. Sidste år sendte Kristeligt Dagblad en »faste-stafet« fra læser til læser. Og det hele handlede typisk nok om slankekur! Faste hører for os sammen med fitness og wellness! Det gjorde det ikke for Jesus. Han forstod sin indsats i den tra-

dition, der kommer fra profeten Esajas. Her hedder det om fasten: »Den faste, jeg ønsker, siger Herren, er at løse ondskabens lænker, at sætte de undertrykte i frihed, at du deler dit brød med den sultne og giver husly til hjemløse stakler! Da skal dit lys bryde frem og dit sår læges!«. Faste for Herren sætter medmennesket, retfærd og solidaritet i centrum. Med andre ord: Guds herredømme. Først derpå følger alt det andet! Læs profeten Esajas i Det gamle Testamente, kapitel 58. God faste!

»Hvordan kan du være kristen?

Så må du jo ikke ...«

[📷] Stine Frandsen [☰] Hanne Kiel

... ryge, danse, drikke øl, gå med piger eller gå i biografen. Uden for menigheden var fordømmene mange, og vi blev så trætte af det. Trætte af at være stemplede og på forhånd have fået prædikatet: Tilfreds med et kedeligt liv.

Vi gjorde oprør

Vi gjorde op med fordømmene, men også med de traditionelle holdninger til, hvad man kan som kristen. Vi forkastede i vid udstrækning alle eksisterende normer for, hvordan et kristent menneske kan opføre sig og fastholdt, at enhver kristen må læse skriften under Helligåndens vejledning og selv finde sandheden. Det gjorde vi så – og nåede frem til et helt andet normsæt end generationen før. Vi fastholdt, at til frihed har Kristus frigjort os og definerede selv, hvad det vil sige at leve et kristent liv.

For mange af os betød det i vid udstrækning, at vi antog de samme holdninger – eller mangel på samme – som vores omgivelser havde.

Spørgsmålet er så, om vi havde ret

I store træk vil jeg også i dag fastholde grundsynspunkterne. Men det var aldrig hensigten, at den kristne menighed skulle gå i ét

med omgivelserne. Vi er tværtimod kaldet til at skille os ud fra samfundet. Det er vores opgave at give evangeliet krop dér, hvor vi lever. Vi er kaldet til gøre evangeliet om Guds kærlighed til menneskers virkelighed. Den opgave fordrer, at vi har modet til at udgøre en modkultur til samfundet.

For et kristent menneske må evangeliet altid veje tungere end det omgivende samfunds synspunkter. Dermed er så også sagt, at tro og politik ikke kan skilles ad. Hvis troen er grundlag for et menneskes identitet, vil den også altid være medbestemmende for de politiske holdninger.

Vi må gøre os klart som menigheder og som kristne, at hvis vores tro skal være troværdig, skal den sætte spor i vores livsførelse. Vi kan ikke fastholde en kristen tro – og forvente at blive hørt – hvis livet leves uafhængigt af troen. Kun den kristne, hvis liv er i overensstemmelse med troen, gør indtryk. Kun den menighed, hvis tro afspejler sig i medlemmernes liv og attituder over for omgivelserne, kan forvente at blive hørt.

Kun den tro, der har konsekvens, har interesse uden for kirkedøren. ■

Det grænsesprængende håb

– de grænsesprængende handlinger

[☰] Johannes Nissen [📷] Stine Frandsen

baptist.dk har spurgt månedens kronikør Johannes Nissen, om han mener, der findes en særlig kristen etik:

Findes der en særlig kristen etik?

Spørgsmålet besvares forskelligt blandt teologer. På den ene side har vi fx K. E. Løgstrup, der afviser en særlig kristen etik og i stedet peger på en almen menneskelig etik givet i og med skabelsen. Heller ikke den teologiske retning, som kaldes eksistensteologi, regner med en forpligtende kristen etik. Påstanden er, at kærlighedsbudet siger, at vi skal elske næsten, men ikke *hvordan*. Det er op til den enkelte i den givne situation at træffe det rigtige valg.

På den anden side står biblicismen, der hævder, at Bibelens etiske udsagn er absolut forpligtende. Påstanden er, at Bibelen rummer entydige normer, som uden videre kan oversættes til vores tid, uden at man behøver at tage hensyn til den historiske afstand mellem teksternes oprindelse og nutidens situation.

Bibelsk etik og kristen etik

Begge svar er utilfredsstillende. Svagheden ved Løgstrup er, at han bliver stående ved den første trosartikel. Svagheden ved

eksistensteologien er, at kristen etik bliver reduceret til en rent formal størrelse.

I biblicismen sættes lighedstegn mellem bibelsk etik og kristen etik. Men der må sondres. Ved kristen etik forstår jeg en forpligtende etik og ved bibelsk etik en beskrivelse af de bibelske teksters etiske indhold. I disse tekster møder vi ofte forskellige synspunkter fx i synet på staten. Bibelen er ikke en etisk lærebog i den forstand, at vi her kan slå op og få en klar opskrift på, at sådan skal vi forholde os i en bestemt situation. Der findes altså ikke en bibelsk „lære“ om staten, arbejdet, ægteskabet, osv. Men Bibelen er en lærebog i en anden forstand. Teksterne udtrykker læreprocesser, der viser, hvordan de første kristne har tolket gudstroen i lyset af deres erfaringer og ladet denne tro præge deres liv i hverdagen.

Lytte, lære, leve

Når bibelsk etik og kristen (forpligtende) etik ikke uden videre er sammenfaldende, er det nødvendigt at overveje, hvordan man kommer fra Bibelen til nutiden. Man

kan i den forbindelse tale om en dobbelt lytteproces. Vi lytter til Bibelens tekster, og vi lytter til vores nutidige virkelighed, vores erfaringer og vores spørgsmål. Derved lærer vi noget om, hvordan vi skal forholde os i den konkrete situation. Der er altså tale om en tre-leddet proces: Lytte, lære, leve.

»Bibelen giver ikke svar på alle de problemer, vi bakser med. Men den indeholder en erindring, der forpligter os til at gå i en bestemt retning.«

Den forpligtende erindring

Bibelen giver ikke svar på alle de problemer, vi bakser med. Men den giver nogle etiske perspektiver. Den indeholder en erindring, der forpligter os til at gå i en bestemt retning. En retning, hvor vi tager parti for de svage. Kærlighedsbudet får med andre ord et bestemt indhold.

Fortællingen om Jesu liv blandt de svage, de fattige og nødlidende er den erindring, vi som kristne er forpligtede på. I Jesu liv har vi et forbillede for, hvordan vi selv skal forholde os til vores medmennesker. Afgørende er her kærlighed til fjenden og solidaritet med de fattige. To temaer,

»Gudsriget er den grundlæggende vision i Jesu forkyndelse. Det er her, kristen etik får sin særlige næring. Jesu fortællinger viser, at der findes alternativer til de gængse tænkemåder og handlingsmønstre.«

der begge er fællesskabsdannende og grænseoverskridende.

Kristen etik og treenighedslæren

Kristen etik kan ikke gå frem ved, at den som udgangspunkt vælger *enten* skabelsestanken *eller* Kristusbudskabet *eller* Helligåndsforståelsen og menighedssynet. Den må have et reflekteret forhold til alle tre trosartikler. I det perspektiv bliver det muligt at tilgodesse både skabelsetetik, Kristuskunderet etik (efterfølgelsesetik) og menighedsetik.

Skabelsestanken understreger, at hvert menneske er enestående, fordi det er

skabt i Guds billede. Ud fra skabelsestroen udspringer også en særlig forpligtelse til at tage vare på naturen og miljøet.

Med Kristusfortællingen som udgangspunkt (grundlag) fremhæves betydningen af forsoning og tilgivelse. Det er endvidere i Kristusbegivenheden, den kristne etik henter sin radikalitet (jf. Bjergprædikenens antiteser). I lyset af den tredje trosartikel ses sammenhængen mellem menighed og etik. Kristen etik er først og fremmest en fællesskabsetik. Et karakteristisk kendetegn ved det kristne fællesskab er respekten for dem, der er anderledes. Menigheden kan ses som forum for den etiske samtale, selv hvor vi som kristne er uenige om konkrete spørgsmål (fx homoseksualitet og vold/ikke-vold).

Håb og handling

Gudsriget er den grundlæggende vision i Jesu forkyndelse. Det er her, en kristen etik får sin særlig næring. Evangelierne Jesu-

Jesu Møder mennesker og hjælper dem på fode.

fortællinger viser, at der findes alternativer til de gængse tænkemåder og handlingsmønstre. Når Jesus møder mennesker, spiser han dem ikke af med teologiske udredninger og formaninger, men hjælper dem på fode. De syge genvinder helbredet, kvinderne opnår ny værdighed, og tolderne får deres selvagtelse tilbage. Jesu møde med mennesker åbner et vindue for håbet og skaber mulighed for, at den enkelte atter kan ånde frit. Det er et grænsesprængende håb, der fører til grænsesprængende handlinger. ■

Johannes Nissen

Lektor i bibelsk og praktisk teologi ved Århus Universitet.

At prædike for BØRN 3

Bog anmeldelse

[≡] Poul A. Beck

- Af Eberhard Harbsmeier, Finn Dyrhagen, Susanne Fabritius de Tegnagel og Anne Bredsdorff
- Forlaget Anis
- 336 sider
- Pris 378,- kr.
- Bogen kan købes på www.elounge.com

Hvis »At prædike for BØRN 3« var en kogebog, ville du på en gang få færdigretter, der blot skal varmes, almindelige opskrifter for den gode lægmands-kok og udrustning, så du selv kan gå på markedet og helt fra bunden kreere dine egne retter.

Kort sagt er her noget for enhver smag. Præsten, der ønsker inspiration til grundigt at arbejde med teksterne forfra, spejderføreren, der på vej ud af døren skal kunne servere en færdig lavet andagt og så alle dem midt i mellem.

Bogen består af 36 vejledninger over de mest elskede og vigtigste beretninger i Det gamle Testamente. Fx om Lys i mørket ved juletid, Syndfloden, Kain og Abel, Abraham, Babelstårnet, Gennem Det Røde Hav, David og Batseba, Jonas, osv.

Men der er også en lang række mindre kendte og derfor overraskende gode beretninger fx om, at »man ikke kommer spaghetti i dåbsfadet«, Tobits bog, Hjertets dør, der kun kan åbnes indad eller om, »at der ingen ure er i Himmelen«. Personligt er jeg mest betaget af, hvordan det er lykkedes at lave hele to knippelgode forslag til langfredagsgudstjenester i børnehøjde!

Hver vejledning er bygget op på samme måde:

1. Tekstovervejelser. Det er her præster og andre professionelle kan hente ny inspiration til gamle tekster.
2. Prædikenforslag. Det er den færdige ret lige til at læse op.
3. Alternative prædikenforslag. Her er udkast til idéer, som ikke er lavet færdige, men som vil kunne inspirere den gode kok.
4. Gudstjenesten. Her kommer desserten: Et overflødigshorn af salme-forslag, færdige bønner, andre tips og idéer og forslag til mere læsning.

I samme serie findes At prædike for BØRN 1 (til første tekstrække) og bind 2 (til anden tekstrække). Hvert bind koster 378,- kr., men sælges samlet for 950,- kr. på www.elounge.com. Så har man da også stof nok til de første 500 andagter, prædikener og familiegudstjenester! ■

Forandring kræves!

[≡] Simon Willer

Unge mennesker kaldes ofte ligeglade og dovne. Ord som velgørenhed og nødhjælp er gået hen og blevet poppede og populære ord uheldigvis eller heldigvis. Mange unge og ældre føler et ansvar for at give penge, men er det pengene, der forandrer verden? Simon Willer fortæller her om en indsats, som en engelsk baptist har sat i værk for at øge **opmærksomheden omkring menneskehandel**.

Skal vi nu også til at lave noget?

Mange læsere af dette blad er vokset op i kirken og har fået budskabet om Jesus ind med modermælken. Eller også har vi selv opdraget vores børn og børnebørn til at følge Jesus. I disse år oplever mange (specielt unge, men også ældre), at det ikke er nok at sidde på kirkebænken, tage i cellegruppen eller synge i lovsangskoret. De vil ud og gøre noget konkret for verden. De kan ikke være passive, når verden sejler i skandaler, uretfærdighed, krig, nød og elendighed. Dette kan komme til udtryk på mange måder. Vi har kun set begyndelsen på denne bevægelse i Danmark, for stille og

»Det er på tide, vi siger **STOP!** Mange kristne helte er gået foran os i kampen mod uretfærdigheden. Nu er det vores tur til at stå frem og elske verden.«

roligt begynder frustrationen at brede sig. Folk begynder at involvere sig lokalt, nationalt og globalt. Passionen for en ny verden er begyndt. Et ønske om, at Guds rige må bryde igennem. Inspirerende projekter og initiativer spirer, lige fra en lektiecafé for marginaliserede unge over en non-profitcafé i det centrale København til hjælpearbejde i verdens slum eller at være frivillig på et børnehjem. Det er kun os selv, der sætter grænserne for hvem, der kan hjælpes.

Konkret handling – tak!

Nogle af de kristne unge, der er blevet berørt over uretfærdigheden og har fundet det rigtigt at gøre noget konkret, er en del af et engelsk-startet netværk, der kalder sig selv Protest4.com. Trafficking eller kvindehandel, som vi kalder det i Danmark, er et stigende problem. Kvinder og børn handles over landegrænser som dyr på vej til slagtning. Mennesker fra fattige lande lokkes med lækre jobs i vesten. Det viser sig dog, at disse jobs er et skalkeskjul for et liv i

sex-industrien eller slavelignende tilstande på store fabrikker. Det er en tilværelse, der byder på vold, hjernevask og en decideret udtømning af sjælen. Ofte lukker vi vores øjne, trods mediernes øgede bevågenhed på kvindehandel. Folkene bag protest4.com måtte gøre noget. En af grundlæggerne hedder Si Johnston og er tidligere præst i en baptistkirke i det centrale London. Han var leder af ungdomskirken Headspace, som besluttede at bruge en hel weekend på at studere kvindehandel. Det forandrede Si's liv markant. Han startede sammen med nogle andre protest4.com, som i al enkelthed går ud på at øge opmærksomheden omkring kvindehandel.

Det er ikke tilfældigt, at de kalder sig protest4.com. I virkeligheden var det fortrukne navn protest.com, men dette navn var allerede optaget på Internettet. Deres primære formål er ikke at få folk til at donere penge. Håbet er at skabe et netværk af aktivister, kunstnere, apostle, entreprenører og andre kreative mennesker.

»Trafficking eller kvindehandel er et stigende problem. Kvinder og børn handles over landegrænser som dyr på vej til slagtning.«

Ansvarlig handling – nu!

Ifølge Si er det vigtigt, at vi kristne begynder at tage ansvar for samfundet. Vi skal op på barrikaderne. Meget få kristne protesterer over denne verdens uretfærdigheder. Oftest forskanser vi os inden for vores trygge mure og synger lidt sammen. Protest4.com ønsker at komme ud af kirken. De er ikke først fremmest et kristent netværk. Derimod er de mennesker, der ønsker at gøre verden til et bedre sted at leve, fordi de har set elendigheden i verden og ønsker at hjælpe. Det er et forsøg på at følge ham, der startede den største revolution, Jesus.

Vi har alle et ansvar for den verden og de mennesker, vi omgås. Det er på tide, vi siger STOP. Mange kristne helte er gået foran os i kampen mod uretfærdigheden. Nu er det vores tur til at stå frem og elske verden. ■

VARE 87-91926-04-1

9 788791 926044

Fakta

- Protest4.com blev dannet i 2005 med formålet at gøre opmærksom på det fortsat stigende problem med mennesker, der bliver handlet til slaveri.
- Protest4.com findes både i Storbritannien, USA og senest her i Danmark (protest4.dk)
- Mellem 700.000 og 4 millioner mennesker er handlet på verdensplan. *Kilde: FN*
- 2007 er 200-året for den transatlantiske slavehandels ophør, men i virkeligheden er der flere mennesker i slaveri i dag.
- I Danmark er der over 2000 (sandsynligt flere) udenlandske kvinder i prostitution. *Kilde: lige.dk*
- Læs mere: www.kvindehandel.dk, www.lige.dk og www.protest4.dk
- I 2007 afholder BaptistKirken en konference mod kvindehandel i Købehavn.

Lille menighed med stort udsyn

[☰] Lola Skagen [📷] Ole Skagen

Vi er tilbøjelige til at måle værdi og succes efter menneskelige parametre. For hvad nytte gør en lille menighed, hvor gennemsnitsalderen er 62 år?

Man skal ikke lade sig narre og tro, at der ikke foregår noget bag murene i Ingstrup Baptistmenighed. På trods af sin beskedne størrelse på 40 medlemmer og en relativ høj gennemsnitsalder, er menighedskalenderen fuld af aktivitet. En del af drivkraften bag nogle af disse aktiviteter er menighedens kvindekreds, der tæller så godt som alle kvinder i menigheden.

Hjerte for de fattige

Kvindekredsen er langt fra gamle damer, der kun sidder og strikker kludetæpper til Afrika-mission. Det er selve nerven i Guds kald til tjeneste for næsten, både her og ude i verden; en nød, der er med til at præge hele ens tænkning også i hverdagen. »Når jeg kommer rundt omkring og pludselig ser fx en gammel babylift eller en god gryde, så tænker jeg automatisk: »Det køber du lige, for det kan vi bruge og sende til Letland«, fortæller Else Jensen, formand for kvindekredsen i Ingstrup.

I årets løb samles der bunker af tøj – især baby- og børnetøj, men også

voksentøj, køkkenudstyr og meget andet sammen hjemme hos menighedens kvinder. To gange om året – i oktober og i marts – samles det alt sammen i kirken, hvor det sorteres og pakkes. I oktober sendes kasser til Letland og i marts kasser til Afrika. »Det er et stort arbejde, men også et godt arbejde, for man kan se, at det nytter noget«, siger Hanne Skagen, der hvert år er med til at samle, vaske og istandgøre sækkevis af tøj og pakke det – sammen med andre af menighedens kvinder.

Dobbelthjælp

Kvindekredsen betaler 200,- kr. pr. kasse, de sender. Også derfor skal de ting, der sendes være i orden og i god stand. Den seneste forsendelse til Letland var på 21 kasser foruden otte babyfliser fyldt med babytøj og -udstyr. For fem år siden fik kvindekredsen i Ingstrup en venskabsmenighed i Limbazi i Letland. Kontakten opstod i forbindelse med en rejse til Letland arrangeret af Kvindeforbundet. Både Else Jensen og Hanne Skagen var med på

turen og kunne ved selvsyn se, at der var et stort behov for hjælp. En mindre del af den hjælp, som de sender til Letland, kan de derfor øremærke specifikt til denne venskabsmenighed. »De er meget glade for alt det, vi sender. Noget af det bruger de selv, og selvom de i princippet kunne bruge alt det, vi sender, så giver de også meget af det væk til andre i byen, som har behov for det. Vores babyfliser med babytøj giver de fx til mødrehjælp, og andet bliver givet til et plejehjem,« fortæller Else Jensen. »Det er et stærkt vidnesbyrd, at den hjælp, vi kan give, også bruges sådan.«

Internationalt arbejde midt i byen

Det sociale hjælpearbejde har stor prioritet for menigheden i Ingstrup. Derfor har kvinder også været engageret i de »internationale aftener«, som har været holdt i menigheden. Det har hovedsageligt været et spisefællesskab, hvor man har indbudt de udenlandske familier, der bor i byen – de fleste af muslimsk herkomst – til fællesskab i kirken. »Det har været

nogle rigtig gode aftener, hvor vi har delt af hinandens mad, og hvor bøn til Gud og bedeemner var noget, vi kunne være fælles om uanset tro«, fortæller Else Jensen. Desværre er mange af familierne rejst fra byen igen efter kort tid for at bosætte sig i større byer rundt omkring, så en egentlig fast kontakt til familierne har menigheden ikke kunnet opretholde.

Allerede nu kredser tankerne om pakning af den forestående forsendelse til Afrika. Der strikkes og syes flittigt, og snakken går ivrigt, når kvindekredsen mødes en gang om måneden til »Aktive Kvinder«. Selvom hænderne er beskæftigede med nørklerier, så bruges tiden sammen også på at debattere aktuelle samfunds-

mæssige emner. De kvinder, der hverken strikker eller syr, er også med. De kan trevle op eller vinde garn, og én er ansvarlig for at komme med et oplæg til debat. Navnet er sigende: De er aktive, kvinderne i Ingstrup Baptistmenighed – og med til at gøre en stor forskel for Guds rige. ■

Nogle spørgsmål at overveje om:

Homoseksualitet i kristen sammenheng

[≡] Roland Spjuth, Lærer ved Skandinavisk Akademi for Teologi og Lederskab, SALT. [📷] Stine Frandsen

Jeg vil pege på de grundlæggende perspektiver, når vi samtaler om homoseksualitet. Jeg bliver foruroliget over, at kristne alt for hurtigt svarer »ja« eller »nej« på spørgsmålet om, hvorvidt al homoseksuel praksis er fejlagtig. Inden vi svarer – og jeg er ikke selv sikker på, hvordan vi skal svare – må vi først samtale om de grundlæggende perspektiver. Herpå kan vi diskutere det andet. Vi gør det modsat: Det, der er marginalt i Ny Testamente, gør vi til det centrale. Det er fejlagtigt. Vi må arbejde med de – meget få – åbenlyst negative bibeltekster om samliv mellem mennesker af samme køn. Men ud over det, bør vi se på homoseksualitet som en udfordring, så vi overvejer, hvordan vi bør leve som kristne menigheder. Homoseksualitet udfordrer os først

1. til at overveje spørgsmål om etikens grundlag

Argumentet for homoseksualitet bygger ofte på individets ret til selv at forme eget liv, så længe det ikke skader andre. De toneangivende lobbyister i Sverige har ændret argumentationen på det punkt. Tidligere lød argumentet for at acceptere homoseksuel praksis, at nogle var skabt

således. Derfor kunne de ikke ændre deres tilbøjelighed. Ud fra denne logik var det lige så forfælt at straffe homoseksualitet som at straffe venstrehådede. I dag bygger argumentet næsten entydigt på individets frihed og ret. Seksualitet ses som en del af vores eget livsprojekt. Udfordringen i samfundet består i at lade hver enkelt prøve sig selv, om vi er bi-, homo-, trans- eller noget fjerde.

Kristentro kan ikke se på homoseksualitet på den måde. Seksualitet er ikke en privat sag. Vi lever i relationer og i fællesskab. Vores private beslutning påvirker de fællesskaber, som formes. Som den klassiske filosofi har indset, så reflekterer hjemmet (*oikos*) og vores verdensorden (*oikonomia*) hinanden. Det grundlæggende spørgsmål lyder derfor: Ønsker vi et samfund, hvor enhver har frihed til at beslutte sig for at gøre det, hun eller han vil (tidens liberale kultur)? Eller skal vi som kristne tænke etik og moral ud fra fællesskabets kald til at bygge Guds rige? Vi må diskutere homoseksualitet ud fra spørgsmålet: Hvordan skal vi håndtere seksualiteten, så den giver krop til det, Gud har tænkt med mennesker? Seksualitet, samliv og fællesskab er

det primære udtryk for Guds nye »politik« i verden (fra græsk *polis*, livet i byen). Vores kroppe er tempel for Helligåndens nærvær. Seksualitet er så langt fra en privatsag, som vi kan komme. Inden vi siger »ja« eller »nej« til homoseksuelt samliv, må vi sammen overveje, hvad der er grund under og mål for kristenlivet.

– Homoseksualitet udfordrer os dernæst

2. til at stille spørgsmål om tilhørsforhold

Alle mennesker har behov for at høre sammen med andre. Oftest taler vi herom i billedet af at »komme hjem«. Hjem handler om, at der findes andre, der venter *netop mig*, og som savner mig, hvis jeg ikke kommer. Det er, hvad vi er skabt til. Det er et gode, vi skal værne om. Derfor kan vi aldrig sige til en homoseksuel: »Din længsel efter kærlighed og samhørighed er syndig.« Men heller aldrig: »Du må leve ensomt resten af livet.« Evangeliet beskriver frelse med billedet af at finde sit sande hjem. Så længe kirken ikke kan tilbyde mennesker at komme hjem – også i en kropslig og konkret form – har den ingen ret til at udtale sig dømmende om homoseksuelle.

enhæng

Traditionelt har klosteret haft rollen af et hjem for dem, som af den ene eller anden grund var ude af stand til at skabe traditionelle hjem. Som baptister bør vi spørge os selv, hvilke hjem vi kan tilbyde dem, der ikke formår at skabe traditionelle familier. Den traditionelle kernefamilie med mor, far og børn kan ikke være det eneste alternativ i et samfund, som er fuld af ensomme, af alenemødre og -fædre og af personer med forskellige seksuelle anlæg. At svare på den udfordring er vigtigere end et teoretisk »ja« eller »nej« til homoseksuelt samliv. Og det er en stillingtagen, der udfordrer vores egen veletablerede måde at bygge menighed på.

– Homoseksualitet udfordrer os til sidst

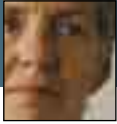
3. til at fundere over, om vi vil være »synderes venner«

Jesus brød med de religiøses forventninger. Derfor bragte de ham til korset. Skandalen var, at han tilsmudsede sig selv og sit budskab gennem spisefællesskab, håndspålæggelse og velsignelse af mennesker, som var syndere. Det betød ikke, at han velsignede deres fejltagelser. Hans nærvær efterlod spor i menneskers liv, og

disse spor handlede ofte om genoprettelse og helbredelse. Kristne må være forsigtige med at signalere, at syndere skal holde sig borte fra kirkens fællesskab. Menighedens kald er at iføre sig Guds ureserverede kærlighed til alle, der på forskellig måde er ramt af denne verdens ondskab og brud. Kirken må spejle, at vi gerne ser homoseksuelle i det kristne fællesskab.

Homoseksualitet stiller altså spørgsmålet om, hvordan vi bør være menigheder. Jeg mener ikke, at de fleste homoseksuelle er større syndere end os andre på grund af deres seksuelle tilbøjelighed. Til trods for dagens retorik om individets frihed og ret, tror jeg, at mange af dem, der kæmper med homoseksualitet, ikke gør det på grund af et valg om »at leve i synd«. Snarere er kroppen mærket af, at vi lever i en verden, hvor vi alle på forskellige måder er præget af, at verden ikke fungerer, som den var skabt til af Gud. Spørgsmålet lyder derfor: Hvordan kan vi favne medmennesker, som på denne måde er mærket af den verden, vi lever i? Findes det fællesskab hos os, der kan bære marginaliserede mennesker ind i livets kærlighedsfulde centrum?

»Så længe kirken ikke kan tilbyde mennesker at komme hjem – også i en kropslig og konkret form – har den ingen ret til at udtale sig dømmende om homoseksuelle.«

Afsted, afsted som senior-voluntør!

[☰] Bente Jensen [📷] Arkiv

Ud i verden, ud med kirken: Baptistkirken i Danmark udsender medarbejdere til at være til støtte for samarbejdspartnere og starte samt følge projekter og mission. Som en del af dette arbejde udsendes Hanne og Hartvig Weber-Hansen to år som seniorvoluntører og landerepræsentanter til Rwanda fra september 2007.

I har en fortid i Rwanda og Burundi?

Siden 1980, hvor vi blev udsendt af Baptistsamfundet til Rwanda med den primære opgave at virke som ledere af/lærere og kostskoleforældre ved missionærbørneskolen i Nyantanga, har vi hele tiden mere eller mindre haft forbindelse med de to lande i Afrika. Især én bestemt ting i vores liv har gjort, at vi faktisk hver dag har mærket forbindelsen. Vores yngste barn, Jakob, er adoptivbarn fra Rwanda. Vi adopterede ham som helt lille – 11 måneder gammel – i 1982, da vi boede i Nyantanga. I dag er han voksen og læser jura på universitetet i Århus.

Efter vores første ophold, der varede tre år, har vi været i Afrika i flere korte perioder.

Hvad er en senior-voluntør?

Som senior-voluntør kan man yde en indsats for BaptistKirken uden at skulle oppebære løn, idet vi fortsat modtager pension fra Danmark. BaptistKirken yder én rejse om året, og vi får et sted at bo og noget at køre i.

Det giver en mulighed for at udnytte

den viden og erfaring, vi har som seniorer i missionsarbejdet uden, at det belaster International Missions budget hårdt, og det giver os en glæde ved fortsat at kunne være med i dette vigtige arbejde.

I forlader hjem og familie – hvad fik jer til at tage dette skridt?

For godt tre år siden stoppede Hartvig som viceskoleinspektør, og for 16 måneder siden stoppede Hanne som viceskoleinspektør.

Allerede for 1½ år siden, da Solveig og Niels Christian Nielsen rejste til Burundi, begyndte det at rykke i os, og vores deltagelse i missionsstudieturen i februar sidste år gjorde udslaget. Det var dejligt og meget bevægende at gense landene og ikke mindst at møde gamle bekendte, vi troede var døde i Rwanda 1994 eller omkomne i flygtningelejre i Zaire/DR Congo. Vi havde jo traumatiske minder fra vore tre måneder i Afrika i 1995.

Under vores ophold i Rwanda i februar sidste år mødte vi bl.a. én af de »gamle

kæmper« Zindambiwe, forhenværende direktør for realskolen i Runyombyi. Han sagde nogle ord til os, som sammen med de før omtalte gensyn med mennesker fra dengang, gav os den sidste tilskyndelse til at tilbyde vores arbejdskraft. Han talte om båndene mellem baptisterne i Danmark og baptisterne derude. »Hvornår kommer der nogle voksne børn af de gamle missionærer? Kommer der ikke snart nogle igen, der kender os?«

Et par måneder efter vores hjemkomst fra missionsstudieturen tilbød vi os så som seniorvoluntører.

Hvordan vil I tage fat på opgaven?

Vi rejser 26. marts og skal i en tre måneder primært følge Solveig og Niels Chr. Nielsen i deres arbejde bl.a. med projektet »Børn i Burundi«. Desuden skal vi have møder bl.a. med ledelsen af UEBR om vores arbejde i Rwanda, inden turen går hjem til Sct. Hans. Fra september får vi ophold i Rwanda, hvor vi skal arbejde ud fra og bo i Butare, hvor også UEBR's sekretariat ligger. Konkret

Gensyn med Jakobs »afrikamor« i Nyan-tanga.

skal vi forsøge at »overføre«/ udføre nogle af de opgaver, der pågår i Burundi samt som landerepræsentanter være bindeledet mellem BiD og UEBR og være med til at genopbygge samarbejdet mellem disse kirkesamfund.

Hvordan dette vil udvikle sig, og hvad der helt konkret vil ske, kan vi ikke sige så meget om endnu.

Hvor længe vores arbejdsperiode bliver, er ikke nøje fastlagt, men vi og

International Mission satser på ca. 2 år i Rwanda. Vi regner med at være i Danmark hver sommer samt på selvbetalt juleferie af hensyn til vores børn og børnebørn. I disse »hjempeperioder« håber vi også at kunne besøge mange menigheder for at fortælle om vores arbejde.

Vi håber, at vi med Guds hjælp og danske baptisters forbøn kan være med til at gøre en lille forskel hos vores søstre og brødre i Afrika. ■

Støt BaptistKirkens udsendte

Udsendelsen af Hanne og Hartvig Weber-Hansen er en del af »Ud i verden, ud med kirken«. Baptistkirken i Danmark udsender medarbejdere til at være til støtte for samarbejdspartnere og opstarte samt følge projekter og mission. Vi sender missionærer, professionelle, unge og ældre volontører samt støtter menigheders egne udsendte. I alt støtter vi i det kommende år med 630.000 kr. For de penge er der rigtig mange, som får mulighed for at hjælpe med mission og projekter. Mærk indbetalingen »udsendte«.

Afrikas Stjerne

– kan vi hjælpe en ungdom med at finde den?

[☰] Jeppe Bruus [📷] Stine Frandsen

Kirkelige organisationers indsats for at udbrede og oplyse om prævention er udslag af en global kristen etik, som bør sættes på dagsordenen i danske menigheder, mener Jeppe Bruus, der er baptist og formand for Dansk Ungdoms Fællesråd:

Afrika ... Mine første forestillinger om det store kontinent stammer fra børnespillet om jagten på Afrikas Stjerne med diamanter, røvere, elefanter og store oplevelser. Et paradys på jord for en eventyrlysten 5-årig. Siden har jeg ved selvsyn oplevet virkelighedens Afrika flere gange. En virkelighed, der med en ufattelig fattigdom og ødelæggende spor fra årtiers krige nærmest er umulig at begribe. Og et kontinent, som bliver stadigt relativt fattigere sammenlignet med resten af verden.

Den virkelighed har vi – først og fremmest som danskere, men også som kristne, som baptister – en klokkeklar forpligtigelse til at hjælpe afrikanerne ud af.

Mange af kontinentets massive problemer har deres udgangspunkt hos ungdommen. Derfor er det også hos de unge, at nøglen til løsningen findes. Det gælder fx en af de største og mest skræmmende udfordringer, som Afrika (stadig) står overfor; kampen mod hiv/aids. Næsten halvdelen af alle nye hiv-tilfælde konstateres blandt unge. Derfor er det vigtigt at påvirke de unges seksualvaner. Det er nu engang lettere at lære gode vaner før end efter den

seksuelle debut, hvor det kan vise sig at være for sent.

Global kristen etik handler for mig bl.a. om utrætteligt at vise solidaritet og kæmpe skulder ved skulder sammen med de unge afrikanere for at forandre deres levevilkår og forbedre deres fremtid. Men også om at kæmpe imod de stærke kræfter, der udlægger global kristen etik radikalt anderledes end den tænkning, vi som danske baptister (de fleste af os) bygger vores tro på.

I dag foregår der således en kamp om seksualoplysning mellem på den ene side den katolske kirke (Paven) og den amerikanske regering (Bush), som med Bibelen højt hævet prædiker afholdenhed som løsningen på de unges afrikaneres problem, og som nægter at give udviklingsstøtte til brugen af, og oplysning om, forskellige præventionsmidler.

Mens flere af FN's udviklingsorganisationer, de fleste vestlige lande, andre kirkelige organisationer m.fl. forsøger at udbrede og oplyse om prævention. Vi deltager – som danske baptister – i den kamp, når vi gennem vores missionsarbejde, fx Kibera-projektet, gør en aktiv og konkret indsats for at hjælpe unge afrikanere i den rigtige retning.

Jeg har under mine rejser til Afrika heldigvis også set andet end fattigdom. Jeg har mødt mange af de unge, som udgør Afrikas fremtid, og der er et stort potentiale. Hvis vi forstår at hjælpe den afrikanske ungdom, er der mulighed for, at det ikke kun er en 5-årig fra Danmark, der kan finde Afrikas Stjerne, – men at den kan findes af en hel generation i form af en bedre og lysere fremtid. Det må være et sandt medmenneskeligt og solidarisk projekt. Et projekt, som for mig også handler om global kristen etik.

Redaktion

Anne Marie (Rie) Andersen (redaktør)
Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S
Direkte tlf. 3234 0534
rie@baptist.dk

Lola Skagen – Tlf.: 9832 2101
skagen@gvdnet.dk

Anne Åbom – Tlf.: 6313 1924
annej03@student.sdu.dk

Birger Lind – Tlf./Mobil: 5696 9700
lindpro@post5.tele.dk

Bent Hylleberg – Tlf.: 59 18 51 95
bent@hylleberg.info

Emil Fhær – Mobil: 21 93 88 18
fhaer@gmail.com

Hanne Kiel – Tlf.: 9823 1180
hanne_kiel@hotmail.com

Sidsel Hegnsvad. – Mobil: 3068 5848
SidselH@ofir.dk

Grafisk design
Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri
V-Print, Holstebro.

Abonnement
Abonnement på baptist.dk og baptist.dk/
tema kan tegnes på BaptistKirkens
Sekretariat.

Abonnementspriser

- Helårsabonnement og lydbånd 535 kr
- Studieabonnement 250 kr
- Kvartalsabonnement 190 kr

Oplag: 1100

Idémateriale: Artikelforslag og digitale
billeder modtages gerne. Bemærk dog, at
redaktionen planlægger tre numre ad gangen.

*Artikler er ikke nødvendigvis udtryk
for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Næste nummer udkommer 4. april
5. maj – deadline 15. marts
2. juni – deadline 4. april

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.
Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-15.
Fax: 3259 0133.
E-mail: sekretariat@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

*Henvendelse om adresseændring til
Sekretariatet.*

*Dødsfald og nydøbte kan indberettes til
Sekretariatet. Gudstjeneste-tidene bliver trykt i
BaptistKirkens elektroniske nyhedsbrev.*

*Bladet kan også modtages på kassettebånd.
Henvendelse til Sekretariatet.*

Døbte og døde

Døbte

Bethelkirken

05.11.06: *Casper Jonstrup-Hansen*
f. 08.05.1992
19.11.06: *Anne Trier Harritsø* f. 01.06.1987
19.11.06: *Anni Susanne Jensen*
f. 01.03.1969
26.11.06: *Lone Hayes* f. 27.04.1959
26.11.06: *Mi Ok Kim* f. 01.01.1977
07.01.07: *Poul Bøgelund Andersen*
f. 30.09.1952

Nibe

14.01.07: *Conny Knudsen*, f. 14.01.1967

Svendborg

07.01.07: *Pau Khan Kham* f. 15.07.1973
07.01.07: *Lian Nang Seinza* f. 14.08.1978
07.01.07: *Salai van Ral Nu Palsuk* f.
07.07.1979

Døde

Bornholm

Inger Holm Nielsen, født 13.01.1929,
døbt 30.03.1952 i Rønne,
døde 02.01.2007.

Fredericia

Tham Thi, født 1971, døbt i Vietnam,
døde 23.12.2006.

Kristuskirken, København

Karen Margrethe Kofod, født 24.04.1925,
døbt 18.10.1942 i Kristuskirken,
døde 09.12.2006.

Inger Kristine Christensen,
født 22.04.1917, døbt 04.03.1934
i Fredskirken, døde 15.01.2007.

Nibe

Svenning Jensen, født 13.07.1921, døbt
30.07.1939 i Nyrup J., døde 19.01.2007.

Sønderjylland

Else Marie Petersen, født 06.12.1939,
døbt 03.04.1955 i Thisted,
døde 22.12.2006.

Østervrå Frikirke

Viggo Nielsen, født 08.01.1935, døbt
28.06.1953 i Saltum, døde 28.12.2006.

Alle pladser næsten optaget

Man skal komme i god tid før gudstjenestens start i Bethelkirken i Aalborg, hvis man vil gøre sig håb om at få en siddeplads – også sammen med dem, man er ankommet med. Antallet af deltagere til gudstjenesten i Bethelkirken er steget med 33% det seneste års tid, hvilket lægger beslag på langt de fleste af de ca. 180 siddepladser i kirkesalen. Den akutte pladsmangel har bevirket, at menigheden må overveje alternative måder at skabe plads til alle på. »En løsning her og nu er, at vi prøver at køre med to formiddagsgudstjenester«, oplyser menighedens præst, Chresten Eskildsen. »En kortere morgengudstjeneste kl. 8.45 og så den »almindelige« gudstjeneste kl. 10.« Menigheden er allerede gået ind i drøftelser omkring en mulig udvidelse af kirken, for det er ikke blot til gudstjenesterne, at pladsen er trang, men også til menighedens øvrige aktiviteter. »Vi er meget taknemmelige over Guds rige velsignelse over vores menighed, og vi må prøve at skabe de bedste rammer for Guds fortsatte velsignelse«, slutter Chresten Eskildsen.

Mere end blot en frokostklub

For mere end 25 år siden besluttede en bibelgruppe i Korskirken, at henlægge deres møder til om eftermiddagen frem for om aftenen. Det blev kimen til det, der senere fik navnet »Frokostklubben«. Hver måned samles 40-50 personer i baptistkirken i Herlev til frokost og spændende foredrag om aktuelle emner om bl.a. tro, kultur, historie eller politik. »Det er fortrinsvis pensionister, der kommer, men vi oplever også, at nogle tager fri fra arbejde for at være med, hvis det er et spændende emne, der er på programmet«, fortæller formand for Frokostklubben, Inge Riis. »Frokostklubben har stor betydning for omsorg og netværk blandt de ældre – både dem, der tilhører menigheden, og de ældre, som kommer i frokostklubben, men ikke tilhører menigheden«, fortsætter Inge Riis. Hun fremhæver netop Frokostklubben som en god indgangsvinkel til kirken for kirkefremmede. Hvad, der startede som en eftermiddagsbibelgruppe, har således udviklet sig til at være en vigtig arbejdsgrænse på »Missionstræet« i Korskirken.

En skitse af *det gode liv*

– om *kristen etik*

[≡] Bent Hylleberg [📷] Stine Frandsen

I denne artikel samler Bent Hylleberg etikens tre perspektiver – **det personale, det sociale og det globale** – og viser, hvorfor koblingen mellem dem er vigtig, når det gælder etik for kristne:

Etik handler om at leve livet – det gode liv. *Kristen* etik drejer sig om at leve det gode liv forstået ud fra det *kristne* livssyn. Kristen etik handler altså om de konsekvenser, evangeliet får, når det bliver til liv blandt kristne, dvs. bliver til *kirke med krop*. I en kultur som vores, hvor mange forskellige budskaber er i spil, er der god grund til at spørge: Hvilken etik bør vi som kristne spille ind med, når det gælder om at præge kultur og samfundsliv?

Etik for kristne?

Med dette spørgsmål har jeg søsat to perspektiver, der er omstridte i etikdebatten. Løgstrup argumenterede for, at der ikke gives en særlig kristen etik, men derimod en almen human etik, der præger alle skabninger. Hvis jeg delte Løgstrups syn, gælder det i bedste fald kun inden for den kristne kultur, der blev præget af evangeliet gennem århundreder. Netop denne kultur har mistet sin indflydelse hos os. Men også i mødet med Jesu budskab kommer Løgstrup til kort. Derfor er det afgørende, at vi anlægger Johannes Nissens perspektiv og spørger: Hvori består *evangeliets* specifikke konsekvens, når det gælder *etik for kristne*? (Se side 6-8.)

Religion og tro – en privatsag?!

Det andet perspektiv, som jeg har søsat, anfægter statsminister Fogh Rasmussens synspunkt, at religion og tro er en privatsag. Både politiske ideologier og religiøse livssyn har konsekvenser for de forskellige udkast til »det gode liv«, som politikere og

»mennesker af tro« arbejder for. Politiske ideologier, der betyder noget, ender med at blive så konkrete, at de handler om »det gode liv« for de flest mulige. Det samme gælder for troens folk. Derfor er der god grund til at spørge, hvilket indhold etikken får, når den er præget af Jesu budskab. Johannes Nissens kronik giver svar herpå.

Etik = tro ... handlinger

Den kristne tro er en tro på den ene Gud, der har afsløret sin vilje om *det gode liv* i tre perspektiver. Vi bekender derfor, at vi tror på den treenige Gud: Skaber, Frelser og Fuldender. Eller Gud: Fader, Søn og Helligånd. Denne bekendelse får indflydelse på spørgsmålet om, hvad *kristen etik* handler om. Som kristne, der vil udfolde denne tros indhold, må vi 1) tage vare på det skabte, 2) tjene de relationsløse og udskudte og 3) bygge nye fællesskaber, der i ord og handling vil foregribe Guds mål for alt det, han skabte. – Kristen etik handler om det liv, der tager form, hvor Guds herredømme sætter sig igennem.

» Blandt kristne handler kristen etik ofte kun om personal-etik som genetik, abort og dødshjælp. Måske strækker vi os til at gøre etikken gældende på det sociale område som arbejde og flygtninge. Den globale etik som økologi, retfærdighed, økonomi overlader vi til politikerne. «

Etik er tro omsat til handlinger, til menneskelig praksis.

Personal, social og global-etik

Ud fra en sådan *kristen* helhedsforståelse, der har sin baggrund i budskabet, arbejder *kristen etik* med tre perspektiver, der lettest forklares ud fra tre koncentriske cirkler. Etikken handler om *det gode liv* for a) den enkelte som Guds skabning (personal-etik), for b) mennesker, der bygger liv i fællesskab (social-etik) og for c) os alle på Guds grønne jord (global-etik). Men blandt kristne handler kristen etik ofte kun om det første område (genetik, abort, dødshjælp, osv.). Måske strækker vi os til at gøre etikken gældende på det sociale område (arbejde, flygtninge, osv.). Den globale etik overlader vi til politikerne (økologi, retfærdighed, økonomi, osv.). Men som kristne, der har begrebet evangeliets radikale indhold og dets altfavnende perspektiv, kan vi ikke opgave nogle af etikens områder – uden at forkorte budskabet og dets konsekvenser.

Det perspektiv ligger bag de emner fra område-etikken, som vi har valgt at behandle i dette nummer af baptist.dk – andre kunne være valgt. Disse emner må vi sætte på vores dagsorden for som *menigheder* at omsætte den Missionserklæring, vi vedtog, til »det gode liv« til glæde og gavn for flest mulige: »Guds Ord er grundlaget for vores liv og tro, og det skal komme til udtryk i menighedernes livsførelse, så mennesker søger Jesus for sandhed, genoprettelse og livsglæde.« *Paulus* sagde det samme med andre ord til de små kristne menigheder, der levede i Roms mangfoldige kultur: »Tilpas jer ikke denne kulturs livsmønstre, men lad jer forvandle af Evangeliet ved, at jeres sind og tanke fornyes, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: Det gode, det glædelige og det fuldkomne, dvs. det, der sigter mod målet: Gudsrigets komme.« ■

Tro og etik danner par

Teologien har altid en kæreste. I den moderne verden har to bejlere været særligt synlige. Hvor *teologi og psykologi* danner par, gemmer troen sig i hjertet og kommer til udtryk som følelser. Troen flygter fra det offentlige rum og bliver en privat sag. Hvor *filosofi og teologi* danner par, sætter troen sig fast i tanken og udtrykker sig som meninger. Troen stortrives i samtale og debat. Men med ingen af disse bejlere bliver troen nødvendigvis til handlinger. Først når *teologi og sociologi* danner par, begynder evangeliet at tage konkret form. Først her bliver troen farlig. Kristentro kan ikke trives uden at iklæde sig kød og blod. Kun som handling er troen i sit rette element. Tro og etik hører sammen.

Verden er ikke vores tumbleplads

– verden er Guds ...

[≡] Allan Ibsen [📧] Stine Frandsen

Verdens fattige er fanget i politiske diskussioner, som nemt distraherer os og gør os magtesløse i forhold til at løfte den del af ansvaret, som er vores. I et forsøg på at skildre situationen fra ofrenes øjne stiller Allan Ibsen skarpt på G8-målene, som otte af verdens førende industrialiserede nationer har formuleret i indsatsen for at hjælpe fattige lande.

»Hvor er vores etiske ansvarlighed i forhold til sult og elendighed i en global sammenhæng skildret med ofrenes øjne og set ud fra G8-målene?« Det er en elendig arbejdstitel, jeg har fået til dette indlæg, men et vigtigt emne. »G8« er en eksklusiv klub af statsledere fra de store industrilande, de magtfulde økonomier, der nu er begyndt også at drøfte bløde emner som miljø og udvikling. Det gør de sikkert (også) af et ærligt hjerte. I en storstilet kampagne har de opsat otte mål, der skal nås inden 2015. Lad mig særligt fremhæve to af disse mål:

Halvhjertede mål

Mål nr. 1 lyder: »At halvere antallet af fattige og sultende i verden inden 2015.« Det er håbefuldt, at de store lande vil arbejde for dette. Personligt gør det første lille ord dog ondt – at halvere! Ca. 1,3 milliarder mennesker lever for under 7,50 kr. om dagen. Det er mange mennesker, og for de største industrilande i verden er der ikke tale om mange penge. Til sammenligning får hver eneste ko i hele EU 12 kr. om dagen

i landbrugsstøtte. Positivt er det, at præsident Bush har forhøjet bistanden til Afrika til 4 milliarder US dollars om året. Det er dog småpenge i forhold til samme lands udgifter til den såkaldte krig mod terrorisme.

Mål nr. 6 lyder: »At bremse spredningen af hiv/aids, malaria og andre sygdomme inden 2015.« Ca. 8 % af befolkningen i det midt- og sydlige Afrika lever med hiv/aids. Der er tale om mange mennesker. Det ville være nemt at vende denne udvikling, hvis præsident Bush og Paven i Vatikanet ville lade deres moral være større end forskrækkelsen over menneskers seksualitet. Den negative udvikling kan stoppes med oplysning og prævention. Hvert år dør 1 million mennesker i Afrika fortrinsvis børn og gravide kvinder af malaria. Med små investeringer og en målrettet indsats ville mange af disse mennesker kunne overleve.

Er der en vilje bag?

Blot 200 milliarder kroner ville det årligt koste at udrydde ekstrem fattigdom, analfabetisme, vuggedød, malaria og manglen

på rent drikkevand i hele Afrika. Det er blot 200 milliarder kroner yderligere om året for at skabe et bedre liv for de cirka 2 milliarder mennesker i verden, der i dag lever uden basal uddannelse, sundhedspleje, rent vand og mad. Det er blot et spørgsmål om vilje og moral hos G8, andet – og mere er det ikke.

Men hvor er vores etiske ansvarlighed henne? Den er ikke i G8. Den skal der arbejdes for i politiske og strukturelle sammenhænge, men det er en fattig trøst set med ofrenes øjne. De store spørgsmål om bistand, samhandel og støtteordninger gør os let magtesløse. Vi bliver let opgivende i det, der skulle være vores politiske indsats og i det, der skal være vores personlige engagement.

Vores etiske ansvar

For kristne er menneskers nød og fattigdom ikke først og fremmest et økonomisk eller et politisk spørgsmål. Menneskers nød og fattigdom er et spørgsmål til vores mission som kirke, som familier og som individer. I løjeblikket er fattige

» For kristne er menneskers nød og fattigdom ikke først og fremmest et økonomisk eller et politisk spørgsmål, men et spørgsmål til vores **mission** som kirke, som familier og som individer.«

fanget i politiske diskussioner. I øjeblikket lider mennesker nød, hvor kristne ikke går ud med gode nyheder til fattige. Vores etiske ansvar er at svare, hvor mennesker kalder.

Vi er sendt for at fortsætte, hvor Jesus satte os i gang med arbejdet for Guds rige. G8 har gjort verden til deres tumleplads. Og de mindre g'ere (mindre lande) er stolte, når deres ledere bliver inviteret med i samtaler og morgenkaffe om økonomiske og politiske spørgsmål. Som kristne ved vi, at verden ikke er vores tumleplads, men at den fra begyndelse til afslutning er Guds. Hertil kom Gud for at vise vejen, og herom drømmer Gud fortsat. Hertil sender Gud sit folk. Gennem hele Bibelen er de fattige og nødlidende omfattet af Guds store omsorg. Gennem Jesu undervisning om hans efterfølgere er de fattige og nødlidende altid for øje. Vi må

ikke gå G8 vejen og halvere evangeliet og bremse missionen. Guds verden er for lille og Guds rige for stort til at lade G8 være inspiration for vores arbejde. Verden er ikke vores tumleplads, men Guds verden. Vores rigdom er ikke vores, men Guds gaver. ■

FAKTA | G8

De otte lande, der udgør G8 eller gruppen af de otte, er en koalition af otte af verdens førende industrialiserede nationer: Frankrig, Tyskland, Italien, Japan, England, USA, Canada og Rusland – og dertil EU. Højdepunktet for G8 er et årligt økonomisk og politisk topmøde for regeringslederne.

Kilde: Wikipedia, den frie encyklopædi:
<http://da.wikipedia.org/wiki/G8>

[≡] Birger Lind

Baptisternes Skoler har fået ny for

Portræt: Første marts tiltrådte **Birk Christensen** som ny leder for Baptisternes Skoler, Tølløse Privat- og Efterskole. Det er skoler med ventelister, og med 125 elever på 8. til 10. klassetrin på efterskolen og 175 elever på dagskolen fra 7. til 10. klasse udgør de en vigtig del af BaptistKirkens kontakt til børn og unge.

En mand med stor erfaring

Birk Christensen er 54 år og aktiv i Tølløse Baptistmenighed. Han er gift med Hanne Bruus, som er sundhedsplejerske. Ægteparret har tre børn, to piger og en dreng, der henholdsvis er sygeplejerske, psykologistuderende og stud.scient.pol. Birk stammer fra Pandrup og blev født i en baptistkirke på et tidspunkt, mens hans far var pedel i Pandrup Baptistkirke.

I 1972 – 75 blev han uddannet på Baptisternes Teologiske Seminarium i Tølløse. I 1979 – 1983 uddannede han sig endvidere til lærer på Holbæk Seminarium; interessen for børn havde han fået bl.a. ved at arbejde på en institution for børn med psykiske vanskeligheder. I seminarietiden havde Birk og hans kone plejebørn, noget som de fortsatte med i 18 år. Fra 1982 – 1989 var han ansat som lærer ved Sejergårdsskolen i Tølløse. I 1987 var han med til at starte den landsdækkende og succesfulde »Børnelinefonen« under foreningen »Børns Vilkår«, og her blev han sekretariatschef i

1989. Det var en ansættelse, der varede i 16 år frem til december 2005.

I seks år har han været medlem af bestyrelsen og formand for Tølløses anden privatskole, Sejergårdsskolen. Også ministeriets tilsynsførende har han været her indtil for kort tid siden. Så det er altså en erfaren friskolemand, der overtager styringen af Baptisternes Skoler.

»Er der nogen, der vil lege med mig?«

Hvad vil Birk så som skoleforstander med sine mange kvalifikationer og erfaringer? På spørgsmålet griner han lidt smørret og svarer så med et varmt smil: »Ja – det kan godt udtrykkes i spørgsmålet: »Er der nogen, der vil lege med mig?« Med det mener han, at alle, han er i kontakt med, gerne skulle kunne svare »ja«. Alle længes nemlig efter fællesskaber, og det er både store og små. Og når man skal tale om Guds kærlighed til os – og det skal man på en kristen skole – så opleves den hovedsageligt gennem andre og menneskeligt fællesskab.

Konkret betyder det, at skolen for både elever og personale skal opleves i et godt arbejdsmiljø. Det betyder imidlertid ikke undladelse af en faglig profil. For der er ingen modsætninger mellem et godt arbejdsmiljø og gode faglige forudsætninger.

To vigtige ambitioner

Birk har to hovedambitioner for de kommende år: »Min fornemmelse er desværre, at skolerne i Tølløse har været valgt fra af dele af BaptistKirken. Min intention er derfor at skabe lidt større kontakt til baptistkirkernes medlemmer og dér skærpe opmærksomheden om Skolernes kristne profil.«

For det andet skal skolen fortsat være en god arbejdsplads for samtlige 50 medarbejdere (lærere og øvrige ansatte) – og det vigtigste – de 300 elever.

Hvor er vi, og hvor skal vi hen?

På spørgsmålet om, hvad han er god til og mindre god til, svarer han: »Min største styrke er, at jeg er god til det overordnede

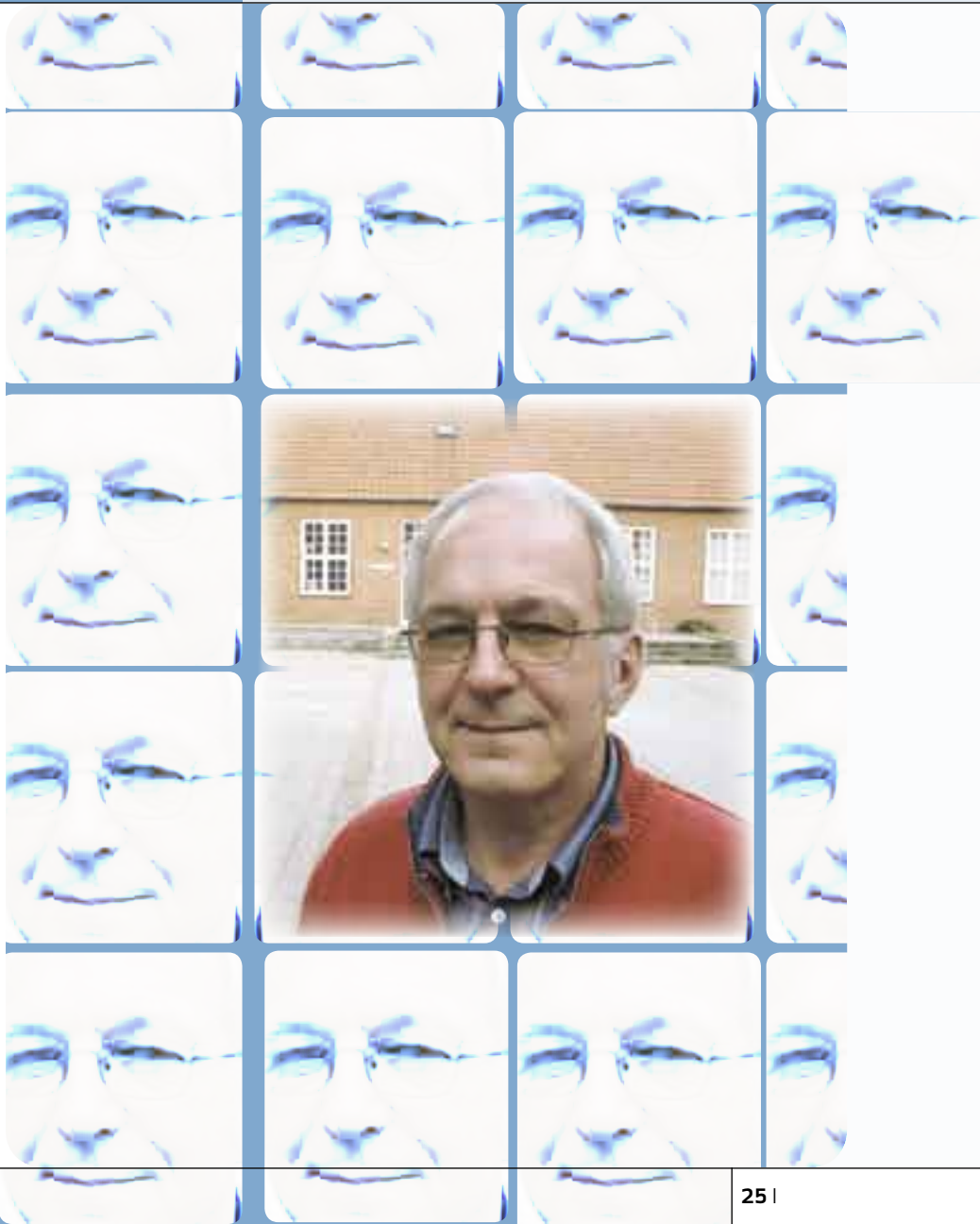
stander

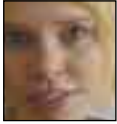
strategiske: »Hvor er vi, og hvor skal vi hen?« Jeg mener, at jeg er rimelig god til at lave analyser og være katalysator for det gode samarbejde. Min største svaghed er nok en manglende sans for detaljer, men dér må mine medarbejdere supplere mig.«

Når han ikke er skoleforstander

»I fritiden er jeg lystfisker om en hals og har en mindre båd«, fortæller Birk. »Ellers cykler jeg – men for lidt, siger min kone. Jeg er også aktiv i Tølløse Baptistkirke som menighedsrådsmedlem og lægprædikant. Endvidere er jeg involveret i arbejdet med julemærkehjemmene og lidt skribentvirksomhed med artikler og bøger om mobning og opdragelse.«

baptist.dk ønsker tillykke med udnævnelsen og ønsker alt godt! ■

Tænk, hvis det kunne blive sådan ...

[≡] Rie Frilund Skårhøj

Tænk, hvis kirken og det at være kristen kunne være noget positivt og eftertragtet blandt den almene befolkning. Hvis det kunne være sådan, at de første impulsive tanker om kirke eller kristendom ikke er: »Kedeligt«, »korstog« eller »de 10 bud«, men fx: »Kæmper for retfærdighed«, »Heler brudte relationer«, »Først til at reagere, når der opstår katastrofer«. Tænk, hvis såkaldte »kirkefremmede« fik oplevelsen af, at kristne kirkegængere er mennesker, som vil mere end at fastholde deres egen tro og traditioner – mere end at »mele sin egen kage«. Gudstjenester, der bærer præg af, at vi som kirke er frustrerede over menneskehandel, terror, uretfærdig handel, aids-epidemier, osv., og som konkret arbejder med spørgsmålet: »Hvordan kan vi gøre noget?« Jeg er overbevist om, at det kan være befriende for mange kirker, der kæmper med indbyrdes modsætninger og traditioner, at være fælles om et projekt, som går ud over »hvad vi gør her og nu«. Jeg tror, der er velsignelse i at arbejde på humanitære projekter.

Mange har fordomme over for kirken og kristne. Fordomme, som kan være vanskelige at komme til livs, og fordomme, som ikke har bund i virkeligheden – faktisk vil jeg påstå, at kristendommen, i forhold til andre religioner, er den, der tager ord som »næstekærlighed« og »retfærdighed« mest bogstaveligt. Men som kristent folk er vi langt fra færdige med opgaven. At vi ikke kan skabe himlen på jorden betyder ikke, at vi ikke skal arbejde på det! Alle kirker kan have et humanitært projekt, som de er

»Jeg er overbevist om, at det kan være befriende for mange kirker, der kæmper med indbyrdes modsætninger og traditioner, at være fælles om et humanitært projekt.«

tilknyttet, og som de støtter op – projekter, som reelt optager menigheden. Vi kan ikke redde hele verden, men jeg drømmer om, at vi som kristne dropper den re-aktive holdning, der præger den vestlige mentalitet: »Min indsats er ligegyldig og er kun en dråbe i havet.« En dråbe i havet gør en forskel – det

må vi holde fast i – og samtidig minde hinanden om, at næstekærligheden ikke kun gælder vores venner, men også dem, som bor i Asien og Afrika! ■

Fakta:

Rie Frilund Skårhøj er sociolog ved Center for Ungdomsstudier og Religionspædagogik (CUR). Leder af Café Retro, en non-profit kunst- og kulturcafé, hvor al overskud går til et rehabiliteringsprojekt, der hjælper syge og hjemløse i Delhis gader.

En kompleks problematik

[🗨️] Stine Frandsen [☰] Lone Krogh Møller

baptist.dk har spurgt jordemoder Lone Krogh Møller, hvilke tanker hun har gjort sig om **abortproblematikken** – personligt og fagligt:

For mig er abortproblematikken meget kompleks. Ét er at være idealistisk, noget andet er den praktiske virkelighed. Det er ikke vanskeligt at forstå parret med tre børn, der venter et handicappet barn, at det er fuldstændigt uoverskueligt for dem. Eller pigen på 15 år, der ikke har tænkt sig om og får konsekvensen at mærke i form af en uønsket graviditet.

Det gode liv ...?

For hvad er det gode liv? Er det altid det bedste at blive født? Vi behøver ikke at kigge os ret meget omkring for at konstatere, at der er mange dysfunktionelle familier; børn, der vokser op uden den nødvendige kærlighed og tryghed. Hvad med de multihandicappede, børn med kroniske lidelser – er det altid det bedste for dem selv og deres familier, at de bliver født, når vi tænker på, at mange af dem skal igennem kroniske smerter, operationer, mv.?

Dog må jeg erkende, midt i at jeg står med disse kommende forældrepar, at når jeg mærker efter dybt i mig selv, så tror jeg ikke, vi som mennesker er sat til at

bestemme over liv og død. Jeg tror, at vi bevæger os ind på et område, vi ikke kan og skal regere over.

Vanskeligt at sætter grænser op

For hvor går grænsen? Hvornår er det for sent at skille sig af med et foster? I England kan man lovligt få abort på fx et svært handicappet barn hele graviditeten. Jeg har vanskeligt ved at se, hvor vi skal sætte grænsen, hvis vi er *for* abort.

Samtidig er jeg mig meget bevidst om, at en holdning mod abort/for livet, ikke er umiddelbart implementerbar. Der vil være mange illegale aborter, mange, der vil rejse til udlandet, mange sociale tilfælde, hvis abort forbydes.

Samtaler og holdningsbearbejdning

For mig vil det være sundt med en holdningsbearbejdning i samfundet, hvor vi i højere grad accepterer, at der er en risiko forbundet med at få børn, at vi ikke kan gardere os og sikre at få sunde, raske, velfungerende børn lige meget, hvor meget vi scanner, laver nakkefoldsscanninger, mv. Samtidig må vi tage ansvar for vores seksualliv og være os bevidst, at der altid er en chance/risiko for graviditet, når vi begynder vores seksuelle liv.

Jeg mener, at vi som samfund kunne starte med, at alle abortsøgende lovmæssigt skal have en samtale med en kompetent person, der bl.a. informerer om konsekvensen ved at få en abort, for rigtig mange tager en provokeret abort med sig som en smerte, der følger dem resten af livet. ■

»» For mig vil det være sundt med en holdningsbearbejdning i samfundet, hvor vi i højere grad accepterer, at der er en risiko forbundet med at få børn. ««

Afsender:
Baptistkirken
 i Danmark
 Lærdalsgade 7, st. tv.
 DK-2300 København S

ISSN 1901-4635

NOGET OM GODHED OG TRÆTHED ...

[≡]
 Henrik
 Kristiansen
 [☐]
 Morten Foss

»Bliv ikke trætte af at gøre det gode!«
 Sådan står der (lidt frit citeret) i Bibelen. Det er ellers let nok – altså at blive træt. De fleste af os henter nemlig en stor del af vores indtryk fra massemedierne, og i massemedierne udgør det gode højst en dråbe i havet. Ulykker, kriminalitet, magtbegær, vold og ondskab fylder meget – både i underholdningsindustriens produkter og i nyhedsformidlingen. »En god nyhed, er en dårlig nyhed«, lyder et af de mest udbredte journalistiske principper. Men i virkeligheden er det gode langt stærkere end det onde.

Forestil dig to rum – det ene er helt lyst, og det andet er helt mørkt. De to rum er adskilt af en væg med en dør. Hvis døren åbnes, vil mørket så strømme ind i det lyse rum? Nej, lyset vil helt af sig selv strømme ind i mørket.

For lys og mørke er ikke ligeværdige. Lys er noget, mørke i sig selv er ingenting – det er bare mangel på lys. På samme måde med venskab. Venskab *er* noget, uvenskab i sig

selv er ingenting – det er bare mangel på venskab. Tillid *er* noget, mistillid er ikke andet end mangel på tillid. Liv *er* noget, mens død blot er fravær af liv.

Gud er skaberen af alt det, der *er*. Djævelen kan ikke skabe noget og lever kun af at snylte på det, Gud har skabt.

Alt det gode vi gør, tager Gud i sin hånd, og så sørger han for, at intet af det går til spilde – ikke den mindste lille ting. Alt det onde, som vi også gør, ender med at blive tilintetgjort.

I godhedens tjeneste er der altså overskud. Hos Gud er der tid, plads og råd til fejltagelser, tilbageslag, omveje og direkte dumheder. Derfor behøver vi ikke blive trætte!

Og derfor er det også trist, at kristne nogle gange kommer til at lyde så anstreng-

te. Vi kommer til at lyde som om, kristenlivet er en karriere. Som om det kræver en næsten overmenneskelig indsats i form af overblik, planlægning og prioritering af tid og kræfter at leve rigtigt som kristen. Men det er heldigvis løgn.

Kristen er enhver, der sætter sin lid til Gud, sådan som vi har lært ham at kende igennem Jesus.

Og hvis vi har overskud og overblik og evner til både at prioritere og planlægge,

så vil det være naturligt at bruge alt det i hans tjeneste. Men synes vi, at vi selv ingenting har, så er det alligevel tilstrækkeligt for ham. I godhedens tjeneste er der altid overskud. Det må vi aldrig glemme. ■

